

Jeg bliver hentet på busstationen i Dronninglund af Kristian. Han har forinden været i Brugsen for at købe ind, og sidevognen til Mukkebikken er spækket med fødevarer og en masse grej til hus og lade, alt sammen købt på tilbud. Kristian køber af princip ikke noget, der ikke er på tilbud. Men alligevel, alt det må have været en større udskrivning, og min bekymring for, om de nu også har råd til det, bortvejres ved synet af den pinligt nyvaskede Nimbus, der stråler lige så postkasserød som Anders And's bil gjorde det i min barndoms Disney-hæfter. Det går Mor og Kristian godt, men hvor i alverden har de pengene fra? Deres nye hjem, et nedlagt husmandssted i det

Næste formiddag kører vi alle tre ind til Dronninglund på Mukkebikken. Jeg sidder på det smalle sæde bag Kristian, der giver den gas. Det er nødvendigt at holde sig i ro, hvis man ikke skal falde af i svingene. Mor har som sædvanlig taget plads i sidevognen.

Det er endnu ikke gået op for mig, hvad *Hulen* er for et sted. Det har foresvævet mig, at det må være et eller andet folkeligt lokale, et større øltempel, hvor man har rigget op til SF'ernes grundlovsfest. Men Kristian styrer stedkendt Mukkebikken gennem Dronninglund, forbi sygehuset og ud mod Storskoven, inden han svinger ind på en større parkeringsplads. Hulen ligger under åben himmel og er tilsyneladende de nordjyske SF'eres svar på Rebild Bakker. Stedet er præget af lyngbakker, der vokser gyvel og bævreasp, og talerstolen har den sydligste del af Nordskoven som et smukt baggrundstæppe.